

Uchwała Nr XIV/48/18
Rady Dzielnicy Oliwa
z dnia 10 marca 2018 roku

w sprawie inicjatywy lokalnej wszczęcia procedury nadania nazwy Placu

Na podstawie § 15 ust. 1 pkt. 22 Statutu Dzielnicy Oliwa uchwalonego na podstawie uchwały LII/1169/14 Rady Miasta Gdańska z dnia 24 kwietnia 2014r. w sprawie uchwalenia Statutu Dzielnicy Oliwa (Dz. Urz. Woj. Pomorskiego, poz. 1954 z 2014 r.).

Rada Dzielnicy Oliwa uchwała, co następuje:

§1

Rada Dzielnicy Oliwa wnosi o nadanie placowi położonemu w obrębie ulic: Wita Stwosza, Żeromskiego, Grottgera (obręb 12, nr działki 14) nazwy Plac Jana i Macieja Kilarskich.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Dzielnicy Oliwa.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Zastępca
Przewodniczącego
Rady Dzielnicy Oliwa

Zofia Pomirska

Uzasadnienie

Zmarły 7 stycznia 1951 roku i pochowany na cmentarzu oliwskim Jan Kilariski jest dotąd niedocenianą i niedostatecznie uhonorowaną postacią Panteonu zasłużonych dla Gdańska. Na upamiętnienie w przestrzeni Gdańska – Oliwy zasługuje również jego syn – Maciej Kilariski.

Jan Kilariski (ojciec)

Urodzony 21 II 1882 roku w Komarnie koło Lwowa Jan Kilariski to znany pedagog, krajoznawca, działacz turystyczny okresu przed i powojennego. To człowiek wielce zasłużony w propagowaniu polskości ziemi gdańskiej oraz osobiście zaangażowany w ratowanie gdańskich zabytków rozproszonych po działaniach wojennych w 1945 roku.

Jeszcze przed wojną, Jan Kilariski założył w Poznaniu Kółko Krajoznawcze Młodzieży Szkolnej i Związek Popierania Turystyki, organizował wczasy pracownicze, wycieczki młodzieży poznańskiej tak na terenie Polski jak i zagraniczne. Był autorem m.in. *Przewodnika po Wielkopolsce* (1938). Od roku 1934 podjął pracę w wydawnictwie R. Wegnera jako redaktor cyklu monograficznego *Cuda Polski*, w ramach tej serii autor monografii *Gdańsk* (1937, wydane także w języku angielskim). W sierpniu 1939 objął stanowisko dyrektora filii wydawnictwa w Warszawie, po wybuchu II wojny światowej w latach 1939–1941 we Lwowie, gdzie nauczał w liceum i gimnazjum. W Gdańsku od 5 IV 1945, w składzie Grupy Operacyjnej Ministerstwa Oświaty organizującej szkolnictwo średnie i wyższe oraz zabezpieczającej gdańskie mienie kulturalne, od tego miesiąca naczelnik Wydziału Kultury Urzędu Miejskiego w Gdańsku. Zasłużony w ratowaniu gdańskich zabytków (we współpracy z Erichem Volmarem poszukiwał i zwoził gdańskie zabytki sztuki, składując je w spichlerzu opackim w Oliwie. Był współorganizatorem Muzeum Miejskiego, późniejszego Muzeum Narodowego, miał duży wpływ na polskie nazewnictwo w Gdańsku po roku 1945, autor przewodnika *Gdańsk miasto nasze. Przewodnik po Gdańsku starym i nowym* (1947), *Poznaj Gdańsk* (1949), w latach 1946–1950 prowadził na Politechnice Gdańskiej wykład *Poznanie Gdańska*, nauczał matematyki w V Liceum Ogólnokształcącym w Oliwie i w strukturach późniejszej Wyższej Szkoły Pedagogicznej, organizował kursy przewodników.

W 1948 oskarżony przez kilku publicystów o wojenną współpracę z Niemcami, aresztowany na 2 miesiące (w areszcie w Krakowie), zrehabilitowany (uznano, że publikacje z okresu wojny przyniosły polskości korzyści), podupadł jednak na zdrowiu. Kolejne prace wydał pod pseudonimem, praca o Gdańsku (z rysunkami swojego syna Macieja) ukazała się anonimowo w języku angielskim (*Gdańsk – Gateway of Poland*, 1949).

Maciej Kilariski (syn)

Urodzony 24 lutego 1922 roku w Poznaniu, historyk sztuki, konserwator zabytków. Uczeń gimnazjum w Poznaniu, od 1939 roku z rodziną we Lwowie, gdzie w 1941 na politechnice zaczął studiowanie architektury, po 1945 kontynuował na uniwersytecie w Krakowie, następnie w Katedrze Historii Architektury Politechniki Gdańskiej. Od 1952 roku pracował w

gdańskim oddziale Przedsiębiorstwa Państwowego Pracowni Konserwacji Zabytków. Zaangażowany w sprawy odgruzowania, zabezpieczenia zabytków i odbudowy historycznych części miasta Gdańska (m.in. przedproża, Dom Ławników). Od 1956 (na zlecenie wojewódzkiego konserwatora zabytków) związany z zamkiem w Malborku: w latach 1961–1991 był kustoszem, następnie kuratorem Muzeum Zamkowego. Mieszkając w Oliwie, codziennie dojeżdżał do Malborka. Pozostała po nim bogata spuścizna rysunków, grafik, akwarel, pastel, także portretów. W 2001 roku wyróżniony pierwszą Nagrodą im. prof. Jerzego Stankiewicza. Zmarł 28 września 2003 roku w Gdańsku. Pochowany na cmentarzu w Oliwie.

Życiorys na podstawie Gedanopedii

Załącznik graficzny

